

Tekst: 2 Kron.12.

Zingen: Psalm 113 : 2,3 - 25:3 - 89:2,13,14 - 50:9 - 80:11.

Wij gaan nu enkele zondagen luisteren naar Gods Woord over enkele koningen van Juda.

Dus: koningen uit het huis van David. En u weet - als ik David zeg, zeg ik Christus, want David en zijn opvolgers droegen de Christus in hun lendenen, zoals dat zo mooi heet in onze Bijbel.

Om die reden is de geschiedenis van deze koningen belangrijk, omdat zij allen in een bijzondere betrekking staan tot de komende Messias behoorden zij ook iets van de heerlijkheid van Christus te dragen. Bij sommigen van hen schitterde iets van het theocratisch koningschap.

Maar nu staan wij stil bij een stuk geschiedenis, waarin juist die glans van de komende Christus wordt weggenomen. En dat raakte niet alleen Rehabeam, de koning, maar ook Juda; uitgerekend dat deel van Gods volk, te midden waarvan nog de tempel stond als enig wettige aanspraakplaats van Jahweh, de HEERE.

Als wij dat goed bezien raakt die geschiedenis ook ons, want in Christus zijn wij met dat volk van God toen verbonden. Daar ligt hier een stuk kerkgeschiedenis voor ons, waar we alles mee te maken hebben en waarvan we nog altijd veel kunnen en moeten leren.

Hier wordt ons verteld dat: De HEERE Zijn uit Egypte verlost volk door Egypte van zijn goud laat beroven. Wij lezen:

- de aanleiding tot die roof
- de tempering van die roof
- de smaad door die roof
- het antwoord op die roof.

Alle rijkdom, die Israel had verkregen - zoals bij de uittocht uit Egypte - behoorde tot de erfenis van Gods volk in Christus Jezus. De erfenis van heel de aarde met haar goud en zilver en vee op duizend bergen.

Maar in dit deel van de Verbondsgeschiedenis krijgen wij te maken met het tegendeel van rijkdom, die binnenkomt uit de volken. En de aanleiding daartoe wordt ons in ronde woorden meegedeeld; Rehabeam verlaat de wet van de HEERE - en heel Israël met hem. Zo vorst, zo volk.

En dan zien wij, dat het in Juda nog een graadje erger is, dan in het tien stammenrijk. Daar is men nog in de fase van de eigenwillige godsdienst - de kalverendienst in Dan en Bethel, maar in Juda stort men zich in de afgoderij en onzedelijkheid van de oude Kanaanieten. Het staat in 1 Kon. 1: 22,23 voluit: *"En Juda deed dat kwaad was in de ogen de HEERE en zij verwekten Hem tot naijver, meer dan hun vaders gedaan hadden, met hun zonden, die zij zondigden, want ook zij bouwden zich hoogten en gewijde stenen en gewijde palen op elke hoge heuvel en onder elke groene boom. Zelfs waren er aan ontucht gewijden in het land. Zij deden naar al de gruwelen der volken, die de HEERE voor het aangezicht van Israël verdreven had"*. Nota bene -de HEERE had die volken verdreven, opdat Israël niet meegezogen zou worden door de door en door perverse godsdienst der Kanaanieten. Maar Israël nam het zo nauw niet met het verdrijven van die heidenen en daardoor bleven er veel

stammen bestaan. Tot een beproeving voor Gods volk. En ziedaar! - na eeuwen blijkt de hang naar de afgoderij nog even sterk als vroeger. En dat - vlak na het oordeel van de scheuring van het rijk! En dat - nadat de HEERE zo goed was geweest voor Juda en het huis van David.

Onbegrijpelijk!

Ja, onbegrijpelijk - maar helaas komt het nog altijd voor.

Nietwaar - de HEERE heeft in de loop der eeuwen toch genoeg laten zien van zegen en vloek. En de kerkgeschiedenis - bijzonder van de laatste 130 jaar - spreekt boekdelen! Alsof er nooit iets is gebeurd gaat het maar door. Men doet alsof men voor de HEERE kiest, maar in feite kiest men de stijl van de wereld en men laat de HEERE en Zijn Woord praten. Dat laat men buiten zijn leven! Men gaat zijn eigen gang. Tenslotte moet je niet zo bekrompen zijn. De wereld heeft ook wel wat goeds te bieden voor je levensstijl.

Jawel - en dat was nu juist bij Rehabeam de aanleiding tot de beroving van zijn goud en zilver door Egypte want onze Verbondsgod is wel goed, maar Hij laat niet met zich spelen. Hij is heilig. En Hij wil een heilig volk en niet een volk, dat Hem met de lippen eert, maar in werkelijkheid zich geen zier aantrekt van Zijn Woord en wil. Bij de HEERE is het immers zoals Samuël het tot Saul zei: Gehoorzamen is beter dan offerande.

Onthouden wij dat maar!

En laten we maar niet te gemakkelijk zeggen: nou ja, maar zó gortig maken wij het niet als daar in Juda! Dáár zeiden ze ook wel, dat ze toch echt geen heidenen waren. Ze gingen toch naar de tempel? En ze zongen daar toch ook de liederen van Sion? Jazeker! Maar hun zonde was, dat ze leefden als de heidenen. En daarom kwam die smadelijke roof!

De HEERE zei: nu zal Ik ze net zo verlaten als ze Mij verlaten hebben. En Hij laat die wilde Libyer, Sisak, die het gebracht heeft tot koning van Egypte komen met een enorme legermacht. Nou, die zal wel eens laten voelen wie hij is!

Toen de profeet Semaja dat had aangekondigd ging er een schrik door Jeruzalem en Juda. Het was toen nog niet zo erg als bij velen vandaag, die niet heet of koud meer worden van boete- en oordeelsprediking.

In de ogen van velen, die zich nog christen noemen, kan God nog wel veel, behalve toornen. Behalve Zijn oordelen zichtbaar maken. Men heeft allang God dood-getheologiseerd - Hij is ongevaarlijk!

Maar Rehabeam en zijn volk beefden nog. *Zij verootmoedigden zich*. Let u er op dat dat woord hier herhaald wordt. Of de HEERE het ook belangrijk vindt!

Zij bukten zich. En zij erkenden Gods recht tot die dreiging: Hij is rechtvaardig! Zij erkenden dus, dat zij het ernaar gemaakt hadden.

En daarom temperde de HEERE de roof. Jawel - zij zouden aan den lijve ervaren, dat niet de dienst van de HEERE een last was, maar de dienst van aardse machten en volken.

Zo is de HEERE dus. Als Hij de verootmoediging bij Zijn volk ziet, dat zich bukken wil voor Hem (en reken maar, dat ze plat op de grond gelegen hebben), dan tempert Hij het oordeel. Zo barmhartig is Hij. En al laat Hij de straf komen, dan is dat niet om te verderven.

Daarom laat Hij Jeruzalem niet met de grond gelijk maken en verbranden. Die Egyptenaars mogen wel veel, maar niet alles. Er staat in vers IE dat er nog iets goeds in Juda was! Het zou wel kunnen zijn, dat daarom het volk niet voldoende oog lijkt te hebben voor de smaad die er in die beroving was. Wij mogen er niet overheen lezen. *De heilige Geest leert ons immers allermeeest op deze bladzijden wie de HEERE is, opdat wij ons eerbiedig voor Hem buigen.*

Immers, al is daar die tempering, daar komt wel een diepe smaad over Rehabeam en het volk. Waren zij niet verlost uit Egypte? Was Israël niet eertijds met goud en zilver beladen uit Egypte gegaan? En had Egypte toen niet gebeefd onder de krachtige hand van de Heere, de God van Israël?

En kijk nu eens: Sisak verwoest Jeruzalem niet. Hij maakt zelfs geen gevangenen. Daar zorgde de Heere wel voor. Maar hij onderhandelt en hij laat Rehabeam zijn leven en het behoud van de stad en de bevolking kopen met al het goud van het paleis en de tempel. Bovendien wordt er bij gezegd: “De gouden schilden die Salomo had laten maken”. Tweehonderd grote en driehonderd kleine, weten we uit 1 Koningen 10.

Denkt u dat even in. Dat was vrijwel de gehele onmetelijke rijkdom van Salomo. Dat was de tastbare zegen van Jahweh, waarmee hij Salomo tot een zichtbaar type heeft gemaakt van de komende Christus, Wiens rijk geen einde zou hebben. Salomo's rijkdom bevatte de messiaanse prediking van Hem die zeggen zou: “Meer dan Salomo is hier”.

In plaats van die rijkdom te bewaren door dicht bij de Heere te leven en in Gods wegen te wandelen – had Rehabeam Gods verbond veracht en daarmee de heilsprofetie van de komende Messias. Rehabeams leven was geen adventsleven geweest, hunkerend naar Gods toekomst, maar leven naar het vlees. En daarom werd hij vernederd. Hij raakt alles kwijt van die messiaanse glans.

Jawel - hij mag in Jeruzalem blijven wonen, zelfs in het paleis van Salomo. En zijn harem behouden. En vlak naast zijn paleis de tempel met het altaar der verzoening. Maar zo rijk als Salomo, zijn vader was, zo arm is Rehabeam. De HEERE vernedert hem voor de ogen der mensen. Voor de ogen van Juda en voor de ogen van Jerobeam en Israël en voor de ogen der heidenen rondom.

Laten wij over die smaad niet gering denken: als Rehabeam en Juda hoorden lezen: Ik ben Jahweh uw God, Die u uit het diensthuis, uit Egypte geleid heb - dan zagen zij de spot van Sisak en zijn Egyptische soldaten en dan zagen zij het goud en zilver van de spreekwoordelijk rijke Salomo uitgerekend naar Egypte verdwijnen.

Smaad over Gods volk, Gods stad, Gods tempel en Gods gezalfde, de Davids- zoon Rehabeam!
Wat durft de HEERE ver te gaan!

Draagt de Gemeente Zijn naam? Zijn belofte? Is het dan mogelijk, dat haar alle glans ontnemt? Dat Hij Zijn volk met smaad overlaadt? Ja - als Zijn volk Hem verlaat, dan kan de dag komen, dat de HEERE Zijn volk prijsgeeft aan de spot van de wereld, zo zelfs, dat de vraag opklinkt: waar is nu uw God?

Laat ieder in de kerk van vandaag het maar goed in zich opnemen: de HEERE is niet dood en Hij is niet doof en niet blind, maar Hij is vandaag, onder het nieuwe Verbond nog precies dezelfde als in de dagen van Rehabeam. En als wij voor de ogen van de wereld vernederd worden, moeten wij ons rekenschap geven van de reden daartoe. Als wij 'waarom' zeggen is er bij het licht van de Schrift wel te ontdekken Gods 'daarom'!

Maar nu moeten wij er op letten, hoe Rehabeam en Juda daarop reageren. Het moet dik onderstreept worden: niet met bekering. Daar zien wij, dat verootmoediging niet genoeg is. Bekering is meer. En Rehabeam en Juda bekeren zich niet.

Allereerst - de schijn van rijkdom en pracht houden zij op met koperen schilden. Alstublieft -het oog wil ook wat. Koper kun je mooi poetsen. Dan glanst en schittert het ook wel. De bezoekers in het tempel complex zeggen: kijk eens, wat mooi. Tenminste - dat zeggen kinderen, onnozelen, maar de wijzen, de mensen die iets verder kijken en denken, zeggen niets. Zij treuren. Omdat ze de gouden schilden gekend hebben. Hun gedachten gaan terug naar betere tijden. Zij voelen de pijn van de smaad die op hen is gevallen.

In de tweede plaats: Rehabeam toont wel een flinke vent te willen zijn maar hij kiest niet de goede weg. Hij deed wat kwaad was, want hij had zijn hart niet opengezet om de HEERE te zoeken. Misschien heeft zijn Ammonietische moeder ook een verkeerde invloed op hem gehad. In ieder geval staat hier een zoon van David voor ons, die wel naar het vlees met de komende Messias verbonden was, maar niet naar de Geest. Niet in het geloof. Hier staat een man, die grote en goede kansen van zijn God gekregen had, maar de gunst des HEEREN niet ter harte genomen heeft. Er rimpelde wat aan de oppervlakte, maar er was geen beweging van oprechte omkeer naar zijn God.

Helaas is Rehabeam daarin geen eenzame figuur!

Ondanks de prediking van deze hoofdstukken zien wij deze Rehabeamshouding alle eeuwen door terugkeren in de kerk. Christenen, die Gods oordelen niet ter harte nemen, die smaad bedekken met het klatergoud van hun oppervlakkige godsdienstigheid, hun vrome woorden en schijnvrome ijver. Als wij dit hoofdstuk eerbiedig lezen zullen wij ons niet gemakkelijk boven Rehabeam verheffen. Wie kent de sterkte van Gods toorn? Wie neemt heel het Woord van God, ook de dreiging van Zijn toorn, ter harte? Wie merkt het als de HEERE de eer wegneemt? Wie is verslagen, omdat 'Egypte' geniet van ons verlies?

De HEERE kent 'degenen die de Zijnen zijn'. Die waarlijk gebukt gaan vanwege Zijn oordelen. Zijn heilsbeloften zijn voor hen, want in Jezus Christus komt Hij zoeken de ootmoedigen en die verslagen zijn en hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Hij heelt verbrokenen van hart.

Amen.